

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 lutego 2021 r.

na posiedzeniu

w sprawie **D. R.** skazanego za czyn z art. 280 § 2 k.k. i in.

kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O.

z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Okręgowy w O. uznał oskarżonego D. R. za winnego popełnienia:

- czynu zarzucanego mu w punkcie 1 a/o i za ten czyn na mocy art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- czynu zarzucanego mu w punkcie 2 a/o i za ten czyn na mocy art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,
- czynu zarzucanego mu w punkcie 3 a/o i za ten czyn na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

-na podstawie art. 85 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie,

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w kwocie 5000 zł na rzecz K. P.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją przez obrońcę oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

W dniu 31 sierpnia 2020 r. (data wpływu do Sądu Apelacyjnego w (...)) D. R. złożył osobiście sporządzony wniosek o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II K (...), – w zakresie dotyczącym skazania go za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. W piśmie tym skarżący wniósł o wznowienie postępowania wskazując, że nie przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia, które w znacznym stopniu odbiegają od pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zwrócił uwagę na fakt, że w zeznaniach świadków występują rozbieżności, I. D. wskazała innego napastnika, a D. B. i R. W. nie zostali przesłuchani przez sąd okręgowy. Podniósł również, że jego obrońca nie wywiązywał się należycie ze swoich funkcji, a on sam w ogóle z nim nie rozmawiał. Wskazał, że w toku postępowania nie ustalono kto korzystał ze skradzionych doładowań do kart, choć można było to ustalić. Swój wywód poświęcony tej kwestii zakończył konkluzją, że wnosi o wznowienie postępowania, bo jest niewinny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Złożony przez skazanego wniosek o wznowienie postępowania nie mógł zostać przyjęty.

Na wstępie przypomnieć należy, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych

w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.

Podkreślenia wymaga także to, że prawodawca nałożył na sąd wznowieniowy obowiązek kontrolowania wniosku z perspektywy tego, czy odwołuje się on do wskazanych wyżej podstaw wznowieniowych, już na pierwszym etapie kontroli wniosku. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. stanowi bowiem, że sąd orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (czyli prokuratora, adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej), bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Na postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku przysługuje zażalenie do tego samego sądu orzekającego w składzie trzech sędziów.

Pod pojęciem „oczywistej bezzasadności wniosku” należy rozumieć (poza sytuacją wymienioną wprost w powołanym przepisie, a związaną ze swoistym stanem „rei iudicatae”) takie przypadki, w których w rzeczonym wniosku, jako przyczynę wznowienia postępowania wskazano okoliczność niemieszczącą się w ustawowych podstawach wznowienia postępowania, albo też w ogóle nie podano żadnych podstaw wznowienia. Oczywiście bezzasadny jest również wniosek, w którym co prawda formalnie odwołano się do wskazanej w kodeksie postępowania karnego podstawy wznowieniowej, ale nie wyeksponowano konkretnych okoliczności przemawiających za wznowieniem postępowania albo przywołano okoliczności, które w powołanej podstawie wznowieniowej ewidentnie się nie mieszczą. Z tego rodzaju przypadkiem mieliśmy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

W osobiście sporządzonym wniosku skazany nie wskazał w istocie żadnej z wymienionych w ustawie podstaw wznowieniowych. Z jego pisma jednoznacznie wynika, że wznowienia postępowania domaga się z powodu uchybień zaistniałych w toku tego postępowania, a w szczególności z powodu wadliwie przeprowadzonego postępowania dowodowego, w tym błędnej oceny

zgromadzonych w sprawie dowodów. W wywodzie poświęconym tej kwestii skazany nie wskazał jednak, by w przedmiotowym postępowaniu zaktualizowała się podstawa *propter nova*, czyli, by po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody nieznane zarówno skarżącemu, jak i stronie, dające podstawy do przypuszczenia, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze czy też skazano go za czyn zagrożony karą surowszą niż kara grożąca za czyn, który w rzeczywistości popełnił, lub wprowadzie czyn właściwie zakwalifikowano, ale wadliwie przyjęto istnienie okoliczności zobowiązującej do nadzwyczajnego zaostrzenia kary lub też wadliwie nie uwzględniono, iż istniała okoliczność obligująca do nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k.). Pamiętać również należy, że do wykazania zaistnienia ww. podstawy nie wystarczy samo powoływanie się przez autora wniosku na nowy fakt czy dowód. Wnioskodawca powinien przedstawić co najmniej tzw. dowód swobodny świadczący o błędności skazania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2008 r., II KO 84/07). Takich dowodów skazany w sposób oczywisty nie przedstawił. Co więcej, w swoich wywodach poświęconych wadliwemu przeprowadzeniu postępowania dowodowego skarżącemu zdarza się pomijać przyczyny nieprzeprowadzenia przez sąd określonych dowodów, co dotyczy np. jego twierdzenia o nieprzesłuchaniu świadków R. W. i D. B. (zob. dokumenty zawarte na k. 563, 570, 572, 603, 620).

Końcowo, odnosząc się do twierdzeń skazanego, że w ogóle nie rozmawiał ze swoim obrońcą, nadmienić należy, że D. R. korzystał z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, który – poza terminem publikacji wyroku – był obecny na każdym terminie rozprawy głównej, w której uczestniczył również skarżący. Bez wątplenia zatem skazany miał możliwość osobistego kontaktu i „porozmawiania” ze swoim obrońcą.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy, kierując się treścią art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia osobistego wniosku D. R. o wznowienie postępowania, bez podjęcia działań zmierzających do usunięcia braków formalnych tego pisma, z uwagi na jego oczywistą bezzasadność.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

